

The book cover features a background of pink and purple roses. A large white diamond shape is centered on the cover, containing the author's name and the title. The author's name is in a simple sans-serif font, while the title is in a large, elegant script font. The word 'ROMÁN' is printed in a smaller, simple font below the title.

Laura
Kneidl

*Neznič
nás*

ROMÁN

Neznič
nás

Milé čtenářky, milí čtenáři,

tato kniha obsahuje pasáže, které ve vás mohou vyvolat nepříjemné pocity. (Jejich výčet může obsahovat spoiler.)

Jedná se o zmínky alkoholismu, truchlení, sebevraždy a sebevražedných myšlenek, depresí, záchvatů paniky, klaustrofobie, odběru krve, domácího násilí a parentifikace.

Prosím, čtěte tuto knihu, jen pokud se na to cítíte.

Přeji vám co nejlepší čtenářský zážitek.

Vaše Laura

Copyright © 2024 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Rudolf Řežábek, 2025

Cover © ZERO Werbeagentur GmbH, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5605-6 (pdf)

Neznič nás

Laura
Kneidl

přeložil Rudolf Řežábek



Pro Steffi a Sarah

Playlist

- Sleep Token – *Atlantic*
- Sleep Token – *Hypnosis*
- Sleep Token – *Mine*
- Sleep Token – *Like That*
- Sleep Token – *The Love You Want*
- Sleep Token – *Fall For Me*
- Sleep Token – *Alkaline*
- Sleep Token – *Distraction*
- Sleep Token – *Descending*
- Sleep Token – *Telomeres*
- Sleep Token – *High Water*
- Sleep Token – *Missing Limbs*

1. kapitola

APRIL

Hlasitě jsem kýchlá do kapesníku, zmuchlala ho a hodila vedle postele na podlahu, která už byla pokrytá bílými kuličkami. Kdyby to Luca viděl, znechuceně by zavrtěl hlavou a vzápětí by mi podal odpadkový koš, ale Luca tu nebyl. Nikdo tu nebyl. Už několik hodin jsem byla ve svém pokoji sama a div jsem si nevyplakala oči. Měla jsem ucpaný a oteklý nos a z toho nekonečného breku mě bolelo v krku. Všechno mě bolelo.

Hlava.

Krk.

Hrudník, ale nejvíc trpělo srdce, které nedokázalo pochopit, že to byl Gavin. Gavin byl ten kluk, který mě před pěti lety na večírku připravil o nevinnost. A málem jsem kvůli němu promarnila i své druhé poprvé. Naštěstí přiznal pravdu dřív, než to zašlo tak daleko.

Když jsem si na to vzpomněla, tlak v hrudi ještě zesílil, měla jsem pocit, že každou chvíli puknu – vztekem, smutkem, zklamáním, protože Gavin nebyl ten muž, za kterého jsem ho považovala. A dělalo se mi špatně, když jsem si představila, jak to tenkrát asi probíhalo. Představa, že mě ošukal bezejmenný neznámý, kterému na mně nezáleželo, a poté mě klidně opustil, byla zlá, ale vědomí, že se ke mně takhle zachoval Gavin, bylo ještě o něco horší.

Byli jsme přátelé – nejlepší přátelé a ještě víc. Už tehdy jsem Gavina milovala. Jak bych se taky do toho úžasného kluka mohla nezamilovat? Utěšoval mě, když jsem na tom byla fakt špatně. Naslouchal mi, když jsem si myslela, že už si jinak nemám s kým promluvit. Během společných filmových večerů jsme se k sobě tulili, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě. A strávili jsme nespočet nocí v posteli toho druhého, jen abychom mohli spát vedle sebe. Zнала jsem ty tiché povzdedy, které Gavin vydával, když se mu něco zdálo. A věděla jsem, že jeho úsměv není upřímný, když se na mě v polospánku zašklebil.

A přes to všechno se ke mně tu noc zachoval jako k cizímu člověku, jako bych byla jen nějaká náhodná holka. Proč to udělal? Proč odešel? Proč mě tam nechal, jako bych pro něj nic neznamenala?

Je mi to líto, April.

Gavinova poslední slova mi stále kroužila hlavou. Snažila jsem se vypudit jeho hlas z mysli, protože jsem ho nechtěla slyšet. Nemohla jsem ale na jeho slova zapomenout – stejně jako na utrápený výraz, když se nahý vypoťácel z mého pokoje. Zvuk skleněných střepeň, které mu křuply pod nohama, mi stále zněl v uších.

A přesto jsem s ním neměla sebemenší soucit...

Je mi to líto, April.

Čeho přesně litoval? Bylo mu líto, že mě připravil o panenství? Bylo mu líto, že jsem byla opilá? Mrzelo ho, že beze slova zmizel a nechal mě samotnou? Litoval toho, že mi celé ty roky nic neřekl? A že jsem se to dnes dověděla právě takhle? Nebo mu ve skutečnosti nebylo líto vůbec ničeho? Byla snad jeho omluva jen prázdná fráze, aby mě uklidnil, protože si uvědomil, jak moc mě to nadzvedlo?

Protože kdyby mu bylo opravdu líto, jak to všechno dopadlo, proč by celé ty roky naši společnou noc zamlčoval

jako temné tajemství? Vždycky jsem si přála, abych zažila své poprvé právě s Gavinem a aby to bylo romantické, láskyplné a něžné, přesně takové, jaké jsem si to přála i dnes. Ale nic takového to nebylo. A on to věděl. Věděl to celou tu zatracenou dobu – a nic neřekl. Ani slůvko. Ani sebemenší náznak. A když se ho Luca o minulém silvestru zeptal, s kým to bylo poprvé, a on to nechtěl říct, dokonce jsem ho bránila. I tehdy to věděl.

Věděl to...

Celé ty roky Gavin věděl, jak vypadám nahá, jaká jsem na dotek, jaké to je mě líbat, a rozhodl se nic neříct. Místo toho ukončil naše přátelství. Na Lucově narozeninové oslavě ve stanu se omluvil a ujišťoval mě, že svého rozhodnutí lituje. Jestliže ho to ale opravdu tak mrzelo, neměl se nejpozději ten večer chopit příležitosti a všechno se mnou probrat? Místo toho se opět rozhodl nechat mě v nevědomosti.

Znovu jsem útrpně zakňourala. Sten mi explodoval v hrudi a způsobil, že se ve mně všechno křečovitě sevřelo. Přitiskla jsem si ruku na ústa, abych zadržela vzlyky, ale nepomohlo to. Utrpení ze mě prýštilo hlasitě a rozhořčeně, protože to bolelo.

Strašně.

Moc.

To.

Bolelo.

V tu chvíli jsem si nedokázala představit, že by to ještě někdy nebolelo. A snad ještě bolestivější než jeho mlčení po celé ty roky byla skutečnost, že jsem mu věřila. I v letech, kdy jsme nebyli přáteli, část mého já Gavinovi důvěřovala a spoléhala na to, že je to pořád dobrý člověk. Teď už jsem si tím tak jistá nebyla.

Schoulila jsem se pod příkrývkou do klubíčka a rukama si objala kolena, abych se udržela vcelku, protože jsem se bála, že jinak se pod tou bolestí zlomím a rozpadnu.

Chvíli jsem vzlykala a posmrkávala a pak jsem zašmátrala po papírových kapesnicích na nočním stolku, ale krabička byla prázdná. Zatraceně. Přehodila jsem nohy přes okraj postele. Studený vzduch se mi otřel o holou kůži, protože jsem ještě neměla sílu se obléknout. A teď, když jsem opustila ochranný kokon příkrývky, jsem se cítila odhalená a zranitelná. Popadla jsem z podlahy staré tričko a natáhla si ho. Vzápětí jsem doběhla ke stolu pro kapesníky, které jsem tam měla schované.

S plnou krabičkou jsem se chystala vrátit do postele, když mi pohled padl na zrcadlo. Vypadala jsem hrozně. Tričko bylo pomačkané a byla na něm velká skvrna. Obličej mi otekl. Na tvářích jsem měla zaschlé slzy a oči zarudlé a opuchlé. Ale nebyl to pohled na mě, co mi nahánělo husí kůži – byl to řetízek s Gavinovým hvězdným znamením, který mi stále visel na krku. Roztřesenýma rukama jsem po něm šátrala. Téměř v panice, jako by mě mohl uškrtit, jsem se ho snažila zbavit, ale prsty se mi příliš třásly, než abych rozepnula zapínání. Srdce mi bušilo jako o závod. A pak mi pohár trpělivosti přetekl. Popadla jsem řetízek a strhla si ho z krku. Laciný uzávěr bez odporu povolil.

S úlevou jsem se zhluboka nadechla a zadívala se na přívěsek v ruce.

Takto na mě vždycky budeš myslet.

A já na tebe.

Jenže já už jsem na Gavina myslet nechtěla. On a já jsme byli minulostí. Jednou provždy. Náš film skončil. A šťastný konec se jaksi nekonal. Klekla jsem si a strčila řetízek do koše, hluboko dolů, abych ho už nikdy nemusela vidět. Zbavit se ho mi však nepřineslo klid, v jaký jsem doufala, protože jsem Gavina stále cítila.

Jeho prsty, které se mě něžně dotýkaly.

Jeho rty, které mě hladily po kůži.

A jeho tělo, které se toužebně tisklo k mému.

Tolik jsem po něm toužila. Tak horoucně, jak jsem nikdy předtím nechtěla žádného jiného muže. Ale teď jsem si jen přála na Gavina zapomenout, jako jsem na něj zapomněla už kdysi. Protože možná, jen možná, by to pak bolelo méně. Možná bych pak dokázala zase jasně myslet a přestat plakat.

Věděla jsem, že to není dobrý nápad. Nejspíš to byl dokonce dost podělaný nápad, ale bolest mi ochromila mysl a připravila mě o veškerý rozum. Chtěla jsem prostě zapomenout. A toužila jsem po té sladké nicotě z té noci před pěti lety.

Sebrala jsem z podlahy kalhoty a oblékla si je, přičemž jsem se širokým obloukem vyhnula střeptům na druhé straně postele. Cestou do kuchyně mi neuniklo, že dveře do Lucova pokoje jsou otevřené a Gavinovy věci jsou pryč, stejně jako Jackovy. Srdce se mi znovu sevřelo, ale přinutila jsem se jít dál. Před dřezem jsem si dřepala. Za čističem na sklo a čisticími utěrkami bylo schovaných několik láhví alkoholu. Popadla jsem první, kterou jsem našla – zpolala plnou láhev whisky. Odšroubovala jsem zátku a přičichla k tekutině. Z toho štiplavého zápachu se mi svařtil nos, ale bylo to přesně to, co jsem potřebovala, abych Gavina v mysli sežehla, i kdyby jen na pár hodin.

Zhluboka jsem se nadechla, přiložila láhev k ústům a – nic.

„No tak,“ povzbudila jsem se a přitiskla si láhev ke rtům. Nefungovalo to. Nedokázala jsem to pít. Chtěla jsem, ale nešlo to. I když jsem hrozně moc chtěla zapomenout. I když jsem si přála tu bolest otupit. Ale tohle nebyl ten správný způsob, protože bez ohledu na to, jak moc jsem v tu chvíli Gavina nenáviděla, jsem mu to nemohla udělat. Nemohla jsem s žalem bojovat stejně jako jeho máma.

S povzdechem jsem láhev uzavřela, vrátila ji zpátky a místo toho otevřela mrazicí přihrádku v lednici. Vzala jsem si jeden ze zmrzlinových pohárů a lžící a dovlekla se na gauč v obýváku, abych se tam po zbytek dne oddávala svému oblíbenému seriálu a bolesti.

2. kapitola

GAVIN

Buď silný. Bůh ti nenaloží na bedra víc, než můžeš unést, přečetl jsem si samolepku, kterou někdo nalepil na kávovar v nemocnici, hned nad otvor na mince.

To je ale nesmysl! A co lidé jako můj táta, kteří to očividně neunesli? Pro které to bylo příliš? Jak je to s nimi? Dopustil se Bůh v jejich případě chyby? Přepočítal se? Nebo bych mu měl být vděčný, že můj život v těchto dnech připomínal velkou hromadu sraček, protože to byla výzva, díky které jsem mohl růst? To určitě ne!

Máma se mnou dříve často chodila v neděli do kostela, ale po tátově smrti návštěvy ustaly. Nevěděl jsem, jestli ztratila víru, nebo prostě nemohla vydržet šuškáni ostatních farníků. Já jsem naopak o existenci Boha vždycky pochyboval, a teď víc než kdy jindy, zvláště když jsem si přečetl takovou kravinu.

Zvedl jsem ruku, abych tu samolepku odlepil a ušetřil ostatní lidi těch blábolů, ale vypadalo to, jako by splynula s kovem. Vždycky se odlepila jen po kouskách a moje okousané nehty mi to taky nijak neusnadňovaly. Posledních pár hodin jsem si je okusoval, protože jsem musel něco dělat, abych se zbavil té napjaté, zoufalé energie, která se ve mně nahromadila.

„Bude to ještě dneska?“ vyštěkl někdo za mnou.

Otočil jsem se a uviděl muže středního věku s tmavými kruhy pod očima, které naznačovaly, že už strávil celý den,

možná i celou noc, v nemocnici. Nejspíš jsem nevypadal ani o trochu lépe. Za poslední dva dny jsem spal asi tři hodiny, ale na to jsem už byl docela zvyklý. Většinou jsem únavu jako takovou vůbec nevnímal. Byl to spíš stav permanentního vyčerpání, který jsem zaháněl kávou, kolou a energetickými nápoji. Když jsem byl v pubertě a máma měla svůj život ještě aspoň napůl pod kontrolou, mě kvůli problémům se spánkem tahala k lékaři. Ten mi předepsal prášky, které dělaly zázraky. Často mě však během dne přiváděly k letargii a zatemňovaly mi mysl, což jsem si dnes už nemohl dovolit. Musel jsem fungovat.

„Promiňte,“ zamumlal jsem s pohledem upřeným na unaveně vypadajícího muže a otočil se zpátky ke kávovaru. Upustil jsem od záměru strhnout samolepku, i když se mi to už z poloviny podařilo. Teď na ní bylo napsáno *Bud... Bůh... na... můžeš unést.*

Stiskl jsem tlačítko a automat mi udělal latte macchiato, nebo alespoň nápoj, který latte macchiato připomínal. Nebylo veganské, ale to mi bylo jedno. Kromě toho jsem si zrovna v nemocnici nechtěl stěžovat na nedostatek veganských alternativ mléka. Popadl jsem hnědý papírový kelímek a udělal muži místo. Ještě za chůze jsem kávu usrkával. Chutnala hořce a zároveň zředěně.

Viš, kdo dělá dobrou kávu?

April.

Myšlenka na ni ve mně vyvolala bolestivý stah, který mě zasáhl od srdce až k žaludku. Ale nechtěl jsem teď myslet na ni ani na chaos, který jsem způsobil. Musel jsem tu být pro mámu, protože jsem nemohl uhasit všechny požáry ve svém životě najednou. A i kdyby se mi to podařilo, k čemu by to bylo dobré? To jediné, co by zůstalo, by byla jen zuhelnatělá, neúrodná půda – a přesně takový byl můj vztah s April. První požár mezi námi vzplál před pěti lety a v posledních několika týdnech se nám ho podařilo uhasit. Ale my... ne,

já jsem přehlédl pár jisker, které stačily k tomu, aby všechno znovu vzplálo. A tentokrát se zdálo, že oheň je ještě ničivější, což pro April muselo být opravdové utrpení.

Usrkával jsem nechutnou kávu a snažil se myšlenky na April zahnat, ale ony si stále nacházely cestu zpátky do mé mysli. Nemohl jsem zapomenout na její utrápený výraz, když se dověděla pravdu. Od té doby, co mě vyhodila z domu, jsem nejméně stokrát přemýšlel o tom, že jí zavolám nebo napíšu. Několikrát jsem dokonce držel v ruce telefon, ale buď mi chyběla slova, nebo mě přerušil nemocniční personál.

Šel jsem dlouhou, depresivní chodbou k máminu pokoji. Když ji přijali, měla ho sama pro sebe, ale teď už ne. Na jedné z dalších postelí ležel muž omámený sedativy. Vedlejší postel patřila starší ženě, která nepřetržitě pletla. Jen čtvrté lůžko bylo stále prázdné, ale pravděpodobně to tak dlouho nezůstane.

Posadil jsem se na nepohodlnou židli vedle máminy postele. Už nebyla napojená na kardiomonitor, což jsem považoval za dobré znamení. Na hřbetu ruky však stále měla jehlu spojenou s transfuzním přístrojem. Kůži měla bledou, až na modřiny, které poznamenaly její tělo po nehodě. Stále ještě spala. Nebo spíš znovu. Kolem poledne se nakrátko probudila. Pečovatel mě ujistil, že to není nic neobvyklého. Léky proti bolesti spolu s raušem, ze kterého se vyspala, a zranění – odřeniny a modřiny, ale především lehký otřes mozku, vykloubené rameno a zlomená žebra – oslabovaly její tělo. Pravděpodobně bude ještě nějakou dobu trvat, než se zcela zotaví. Teprve pak by ji mohli bez sebemenších pochybností propustit a já doufal, že to bude brzy – velmi brzy, protože jsem neměl ponětí, jak tuhle hospitalizaci zaplatíme. Přál jsem si, abych na nic takového nemusel myslet. Chtěl jsem jen to, aby se máma uzdravila. Jenže jsem na to myslet musel, protože nikdo jiný to nedělal.

Předtím jsem ve chvíli klidu zašel na recepci a informoval se o nákladech. Žena za přepážkou nebyla s to říct mi přesnou částku, ale i z odhadované sumy se mi na chvíli zatočila hlava, protože ani já, ani máma jsme nebyli pojištění. Jen samotný příjem a ošetření na pohotovosti vyšlo zhruba na dva tisíce dolarů. K tomu bylo třeba připočítat náklady na léčbu a nemocniční hospitalizaci. Každá další noc, kterou tu máma stráví, bude znamenat dodatečné finanční prostředky, které jsem neměl.

Ucítil jsem v hrudi bodnutí, jako by mi srdce propíchl jehla. Byla to pro mě známá bolest. Když jsem ji před několika měsíci ucítil poprvé, krátce poté, co jsem přivezl mámu do Melview, myslel jsem si, že mám infarkt. Jedna moje část si to skoro přála, protože infarkt by znamenal nucenou přestávku, kterou bych si sám od sebe nikdy nedovolil. Kardiolog však rychle ukončil poplach. Srdce jsem měl zdravé. Starosti jsem si musel dělat spíš o psychiku. Bušení srdce bylo příznakem deprese, úzkosti a stresu. Tělo mě napomínalo, abych se zklidnil.

Lékař mi doporučil snížit stres, chodit více na čerstvý vzduch, odpočívat a dělat si méně starostí. Nedokázal mi však říct, jak to mám udělat s matkou alkoholičkou, dvěma zaměstnáními, studiem, kde jsem to měl hodně nahnuté, odpovědností za Jacka a bez peněz na bankovním účtu.

Masíroval jsem si hrud' a pokoušel se uklidnit. Nemohl jsem teď ztratit sebeovládání, protože všechno záviselo na mně. Kdo by se postaral o mámu a Jacka, když ne já? Pochyboval jsem, že se po dnešní ranní akci a po tom, co jsem provedl, můžu ještě spolehnout na April. A nejspíš bylo jen otázkou času, kdy mě pošle k čertu i Luca.

Než se moje mysl stačila dostat do téhle temné spirály myšlenek, dveře se otevřely a do místnosti vešla doktorka Wheelerová. Lékařka zřejmě neopustila nemocnici od chvíle, kdy sem mámu přijali. Když jsme se před několika hodinami

setkali, měla hnědé vlasy svázané do pevného copu, který teď už nebyl zdaleka tak pevný a upravený jako na začátku směny. Jednotlivé prameny se jí uvolnily a oční linku pod levým okem měla rozmazanou. Měl bych ji na to upozornit?

„Jak se má vaše maminka?“ zeptala se doktorka Wheelerová místo pozdravu.

„Žádná změna. Odpoledne se na chvíli probudila, ale od té doby spí.“

Lékařka přikývla a očividně ji to nepřekvapilo. „A jak se máte vy?“

„Záleží na okolnostech,“ odpověděl jsem vyhýbavě. Nejen proto, že jsem nechtěl plýtvat drahocenným časem doktorky Wheelerové, ale také proto, že jsem se bál, že kdybych ta slova vyslovil, fasáda, kterou jsem se tak křečovitě snažil udržet, by se rozpadla. Ve skutečnosti jsem se totiž cítil tak podělaně, bezmocně a otupěle, jako už dlouho ne. Dělal jsem všechno, co bylo v mých silách, a přesto jsem si připadal naprosto bezmocný.

„Nemusíte se znepokojovat. Vaše matka bude zase v pořádku,“ odpověděla doktorka Wheelerová s povzbuzujícím úsměvem, který vypilovala do posledního lehkého nadzvednutí obou koutků úst.

Vlažně jsem ho opětoval a myslel si, že tím je to vyřízené, ale doktorka Wheelerová ještě neskončila. Zatáhla závěs, což bylo jediné soukromí, které člověk v této místnosti měl, a vzala si stoličku, která stála u druhé strany postele. Přisunula si ji blíž a posadila se vedle mě a stále se usmívala, ale byl to jiný druh úsměvu. Takový, při kterém se mi sevřel žaludek a který zesílil mou nevolnost. Sáhla do kapsy pláště a vytáhla brožuru. Tvář zoufalého muže, který na ní byl vyobrazen, jsem už znal.

„Díky, tu už mám.“

Doktorka Wheelerová se krátce zarazila a brožuru o alkoholismu zastrčila zpátky do kapsy. Přinesl jsem mámě nejméně tucet takových letáků, koupil jí příručku a připadalo

mi, že snad každých pár týdnů se ji snažím přesvědčit, aby se zúčastnila setkání Anonymních alkoholiků. Ale máma o tom nechtěla ani slyšet. Svůj problém vůbec nevnímala jako problém. V jejích očích to bylo řešení, které jí pomáhalo vyrovnat se s bolestí, již trpěla už celá léta. Se zármutkem ze ztráty mého otce se prostě nedokázala jinak vyrovnat. Uvázla však příliš hluboko ve své závislosti, než aby si uvědomila, co ji tato otupělost stojí.

„Říkal jste, že vaše maminka pije už několik let?“

Přikývl jsem. „Ano, od tátovy sebevraždy.“

„Jak je to dlouho?“

„Skoro čtrnáct let. Nejdřív to byla jen jedna nebo dvě sklenky vína denně, tvrdý alkohol pije teprve tři roky, ale od té doby se to pořád stupňuje.“

„Staráte se o maminku sám?“

„Ano.“

„To je na někoho ve vašem věku velká zodpovědnost.“

Pokrčil jsem rameny.

„Už jste se pokusil sehnat jí pomoc?“

„Co máte na mysli?“ odpověděl jsem jízlivěji, než jsem měl v úmyslu – doktorka Wheelerová se přece snažila jen pomoci. Povzdechl jsem si a prohrábl si rukou zacuchané vlasy, protože jsem si je po sprše s April ani neučesal. „Promiňte, nechtěl jsem být hrubý.“

Lékařka se usmála. „Omluva se přijímá.“

Na pár vteřin jsme se pohroužili do svorného ticha, než jsem znovu promluvil. „Mohla byste si s ní třeba promluvit, až bude vzhůru? Mě neposlouchá, ale vy byste ji možná dokázala přivést k rozumu.“

„Můžu to zkusit.“

„Děkuju.“

Doktorka Wheelerová přikývla. „Mohu vám ještě něco poradit?“

Vrhl jsem na lékařku vyčkávavý pohled. Zvedla se ze stoličky, ale přitom ze mě nespustila oči. „Jděte domů, Gavine. Odpočiňte si. Něco snězte. Budeme na vaši maminku dohlížet, a kdyby se její stav nějak závažně změnil, zavoláme vám.“ S těmi slovy doktorka Wheelerová roztáhla závěs a přešla k pletařce na vedlejším lůžku.

Povzdechl jsem si. Bylo mi jasné, že doktorka Wheelerová má pravdu, ale domů se mi nechtělo. Já jsem totiž neměl domov. Měl jsem jen ošuntělý jednopokojový byt, který mi nepatřil, i když jsem platil nájem. Ale tady jsem neměl co dělat a Jack na mě čekal. Vstal jsem a přistoupil k mámině posteli. I přes modřiny a obvazy na těle vypadala v tu chvíli klidněji než za poslední měsíce. Jako by ji její démoni konečně na pár hodin opustili.

Naklonil jsem se k ní a políbil ji na čelo na rozloučenou. „Brzy se vrátím.“

Děšť bubnoval na střechu autobusu a v pramíncích stékal po oknech. Venkovní svět byl pošmourný a šedý. Vybral jsem si jednu z kapek a sledoval pohledem její cestu po skle, dokud nezmizela v nicotě nebo se nespojila s jinou kapkou, takže se zvětšila, ztěžkla a zrychlila. Soustředit se na déšť mi pomáhalo udržovat si odstup od myšlenek, které mi číhaly v hlavě a chtěly mě přepadnout, jakmile jim k tomu poskytnu příležitost.

Autobus zastavil na světelné křižovatce.

„Příští zastávka: Bridgewater Street.“

Popadl jsem batoh, sklouzl ze sedadla a zamířil ke dveřím, které se vzápětí se skřípěním otevřely. S povzdechem jsem vyšel do deště. Lidé, kteří vystoupili se mnou, se rozprchli se shrbenými rameny, aby se co nejrychleji dostali do sucha. Ale já jsem nespěchal. Přetáhl jsem si přes hlavu kapuci mikiny a ztěžka vykročil. Ačkoliv to od autobusové zastávky k cihlovému domu, kde máma bydlela, byly jen dvě ulice, byl jsem

úplně promočený, když jsem tam dorazil. Zastavil jsem se u bytových dveří a zhluboka se nadechl, abych se vzchopil, než odemknu.

Privítaly mě dvě věci: Jack a štiplavý zápach zatuchlého kouře. Máma tu bydlela teprve pár měsíců, ale za tu dobu se jí podařilo byt zcela vyudit. Dým se vsákl do tapet, polštářů na gauči, prostě do všeho. Otevřel jsem okna dokořán, vyvětral a použil osvěžovač vzduchu, ale nebylo to nic platné.

Dřepl jsem si, abych pozdravil Jacka. Byl šťastný, že mě vidí, zatímco já jsem si s odfrknutím uvědomil, že jeho srst už také zapáchá. To mě ale neodradilo od toho, abych ho objal. Vrtěl ocasem a olizoval mi déšť z krku, což mě navzdory všemu rozesmálo. Toho psa jsem fakt miloval.

U nohou se mi vytvořila loužička dešťové vody. Zvedl jsem se, s čvachtavým zvukem vyklouzl z bot a odebral se do koupelny. Jack mě následoval. Svlékl jsem si mikinu s kapucí, která mi přiléhala k tělu jako druhá kůže, a položil ji do umyvadla. Vzápětí ji následovaly džíny a boxerky. Za posledních několik měsíců jsem se naučil sprchovat se studenou vodou – nejen proto, že to bylo zdravé, ale také proto, že jsem tím ušetřil peníze. Tentokrát jsem ale byl prostydlý z deště, a tak jsem nastavil termostat na teplou.

První kapky, které na mě dopadly, byly ještě ledové, ale za chvíli mě už zahřála teplá voda. Svaly se mi ale stále neuvolnily. Já jsem se neuvolnil. Všechno ve mně bylo napjaté. Tělo se nacházelo ve stavu pohotovosti, jako by všechno právě šlo velmi rychle do kytek.

Nehybně jsem zůstal stát pod sprchou, dokud se prosklená kabina nezapařila a já neviděl jen Jackovu rozmazanou siluetu. Nepřinesl jsem si vlastní hygienické potřeby, takže jsem použil mámin šampon a sprchový gel, který měl téměř štiplavou ovocnou vůni. Nejspíš doufala, že tím přehluší pach alkoholu a kouře, který na ní vždycky ulpíval.

Za pět minut jsem ze sprchy vylezl. Omotal jsem si kolem boků ručník a zamířil do obývacího pokoje, kde na mě čekala taška. Než jsem opustil Aprilin a Lucův byt, stačil jsem si ještě vmžiku sbalit osobní věci. Sáhl jsem do tašky a oblékl si první věc, která mi přišla pod ruku: tepláky a staré tričko s motivem *Jurského parku*, které dříve patřilo mému tátovi.

Přešel jsem rukou po zmačkané látce s rozpadajícím se logem, která prodělala příliš mnoho praní, a sám sebe se ptal, co by si asi o mně a mámě pomyslel táta, kdyby nás viděl. Byl by zklamaný? To já bych určitě byl. Protože kdyby se mě někdo před patnácti lety zeptal, kde se dnes vidím, určitě by to nebylo tady.

Nechal jsem oči bloudit po bytě, jehož nájem jsem posledních pár měsíců platil jen s vypětím všech sil. Kuchyně, obývací pokoj a ložnice tvořily jednu místnost. Lednice bzučela hned vedle postele a ke gauči u sporáku to bylo jen pět kroků. Většina nábytku pocházela z mého starého bytu. Přenechal jsem ho mámě, protože jsem si nemohl dovolit koupit jí nové vybavení. A její nábytek z Brinsonu jsem tam prodal nebo vyhodil, protože byl tak špinavý, opotřebovaný a zchátralý, že se nevyplatilo platit za převoz do Melview.

Pohovku jsem koupil z druhé ruky za peníze, které jsem vydělal prodejem svých her na playstation. Když jsem si ji odvážel, vypadala docela dobře. Teď měla několik propálených děr od máminých cigaret, byla plná skvrn od rozlitých drinků a na jednom místě z trhliny vyčuhovala výplň. Můj starý konferenční stůl byl také poznamenaný jejími nedopalky. Hromadilo se na něm špinavé nádoby, stejně jako ve zbytku bytu. Všude, kam jsem se podíval, jsem objevil odpadky, plné popelníky, staré obaly a špinavé talíře. Vypadalo to, jako by máma nechávala věci ležet tam, kde se jí zrovna zachtělo.

Toužil jsem po jediném – lehnout si a odpočívat, i když na spánek jsem nemohl ani pomyslet, ale nejdřív jsem musel

uklidit. Vždyť tohle měl být na neurčitou dobu i můj domov. Při tom pomýšlení se mi z nejrůznějších důvodů sevřelo hrdlo. Ještě před dvěma dny se mi zdálo, že se konečně blýská na lepší časy. April mi poprvé po dlouhé době dala naději, že to všechno nějak zvládnou, ale měl jsem vědět, že se něco takového stane. Štěstí v mém životě nikdy nebylo trvalé, a čím dřív se s tím smírím, tím dřív ze sebe setřesu pocit zklamání, který mi uvízl v krku jako knedlík.

Popadl jsem špinavý hrnec, abych ho odnesl do dřezu, ale po dvou krocích mě naráz opustila veškerá síla. Nevím, co to způsobilo. Možná to bylo tím, že jsem konečně byl sám a už jsem nemusel být pro nikoho silný. Nebo to bylo uvědomění, že tu pro mě nikdo není, nikdo, kdo by se postaral o mě. Nebo to třeba byla jen přetrvávající únava. Zničehonic jsem však prostě nemohl dál.

Zkrátka to nešlo.

Došel jsem na konec svých sil.

Zavrával jsem stranou a po zdi pomalu sklouzl na podlahu. Tělem mi otrásl první hlasitý vzlyk. Zalupal jsem po dechu a položil hrnec vedle sebe, když vtom jsem v hrudi znovu ucítil známé píchnutí. Zvedl jsem ruku, jako bych mohl bolest chytit a vytáhnout ji ze sebe, ale takhle to bohužel nefunguje.

Dýchej, Gavine. Dýchej, připomněl jsem si a přimhouřil oči. Přitáhl jsem si nohy k tělu. Obtočil jsem si paže kolem kolen a držel se – snažil jsem se udržet pohromadě, alespoň tu část svého já, která ještě nebyla úplně zlomená, protože přesně tak jsem se cítil. Zlomený a rozbitý. Jako loutka, kterou život nelítostně zmítal sem a tam.

Přerývaně jsem se nadechl, ale tlak v hrudi mi to ztěžoval. Každý nádech bolel, jako by mi srdce probodávala čepel. Přesto jsem se přinutil dýchat proti bolesti, která existovala jen v mé hlavě. Polykal jsem proti slzám, zklamání a zoufalství a zvrátil

hlavu dozadu tak, že jsem se udeřil o zeď. Vzpomněl jsem si na cvičení pozornosti, které nás už v prvním semestru psychologie učil profesor Eriksen a které mi několikrát pomohlo získat zpět klid poté, co mě přemohly pocity. V takové chvíli bylo totiž nejdůležitější ukotvit myšlenky tady a teď, místo abych je nechal bloudit v jakési nejisté budoucnosti.

Rozhlédněte se kolem sebe a vyjmenujte pět věcí, které vidíte, slyšel jsem Eriksenův hlas. Umožnil jsem tedy pohledu bloudit po bezprostředním okolí.

To, co jsem viděl, byl plný popelník na stolku u gauče, máminy pantofle s roztrženým řemínkem, stará televize se silnou vrstvou prachu, déšť bubnující do okna a Jack, který ke mně přišel, aby se podíval, jak se mi daří.

Podle cvičení teď následovaly čtyři věci, kterých jsem se mohl dotknout.

Tři věci, které jsem mohl slyšet.

Dvě věci, které jsem mohl cítit.

A nakonec jedna věc, kterou jsem mohl ochutnat: vlastní slzy.

Otřel jsem si je z tváří a podíval se na Jacka, který se mi uvelebil po boku a díval se na mě velkýma psíma očima. Rty se mi roztáhly do úsměvu. Jack představoval to jediné dobré, co mi zbylo. Dnes ráno jsem zničil druhou jedinou dobrou věc ve svém životě. Ale nemělo by mě to překvapovat. April a já – my dva spolu, to bylo prostě příliš dobré na to, aby to byla pravda.

Tentokrát jsem však nemohl svalovat vinu na nikoho jiného než na sebe. Pokud jde o April, udělal jsem víc špatných rozhodnutí, než bych spočítal na prstech jedné ruky. I když jsem si nedokázal vysvětlit, jak se to mohlo stát, protože mít April po svém boku bylo pocitově naprosto správné. O spoustě věcí ve svém životě jsem pochyboval, ale o ní ne.

O ní nikdy.

Miloval jsem April, miloval jsem ji už v době, kdy jsme byli jen přátelé. Vždycky byla mým nejoblíbenějším člověkem. Chtěl jsem se s ní jako první podělit o každý vtíp, každý zážitek, každou myšlenku a každé tajemství. Luca byl můj nejlepší přítel, ale April... April byla... Neměl jsem pro to slov. Dělal mě šťastným jako máloco jiného na světě. A věřil jsem, že to, co spolu máme, bude trvat navždy, protože naše přátelství pro mě znamenalo celý svět.

Ona pro mě znamenala celý svět...

... dokud jsem to všechno nezničil.

A za to jsem se nenáviděl. Dnes víc než kdy jindy.

Ještě horší než moje vlastní bolest bylo uvědomit si, jak moc jsem ublížil April. Bylo mi zle, když jsem si vzpomněl na její pohled těsně předtím, než mě vyhodila ze svého pokoje. Při vzpomínce na čiré zděšení v jejích očích, když si uvědomila, že jsme spolu už kdysi spali, mi znovu přeběhl mráz po zádech.

Celé ty roky jsem se domníval, že se příliš stydí mluvit o tom, co se stalo na večírku, nebo že toho lituje. Ale nikdy, ani v nejdivočejších snech, mě nenapadlo, že by si April na naši společnou noc nemusela pamatovat. Protože já si pamatoval každou minutu, každou vteřinu, každou milisekundu. Její polibky a doteky, jemné zvuky z jejích úst a její ruce, které se mě dotýkaly na místech, kde se mě nikdy předtím nikdo nedotýkal. Na to všechno nikdy nezapomenu. A nikdy nezapomenu ani na April.

Nedokázal jsem si představit, jak děsivé a hrůzostrašné to pro ni muselo a musí být, když si na tu noc a své poprvé vůbec nevzpomíná. Uměl jsem si představit, jak se musela cítit ráno poté, a přál jsem si, abych se mohl vrátit v čase a rozhodl se prozíravěji. Abych s ní zůstal, držel ji v náručí a vyplnil mezery v její paměti.

Mezery, které tam stále byly.

Mezery, které jsem nezaplnil ani dnes, protože jsem opět odešel, aniž bych cokoliv řekl. Tentokrát to sice byla April, kdo mě poslal pryč, ale byla v šoku, což jsem jí nemohl mít za zlé. Na jejím místě bych nejspíš reagoval podobně a potřeboval chvíli, abych se vzpamatoval. Teď byla ta chvíle pryč a ona byla zase sama a nevěděla, co se stalo. Dlužil jsem jí nejen omluvu, ale také vysvětlení. Měla právo se dovědět, co se mezi námi té noci stalo.

3. kapitola

APRIL

Seděla jsem sklesle na pohovce. Nastal večer. Zmrzlinový pohár byl už dávno prázdný a jediné světlo vycházelo z blikající televize. Snažila jsem se soustředit na svůj oblíbený seriál, ale v duchu jsem se stále vracela ke Gavinovi, k několika posledním týdnům, dnům a hodinám, ale především k té noci před pěti lety. Pátrala jsem v paměti po vzpomínkách, protože jsem nedokázala pochopit, jak jsem na Gavina mohla zapomenout.

Ano, trochu jsem pila, ale milovala jsem ho a v nevinném poblouznění jsem si už představovala, jaké by to bylo prožít všechny ty první chvíle s ním. První polibek. První rande. První sex. První hádku. První sex na usmířenou. Tolik jsem toho pro sebe a Gavina chtěla, hlavně společnou budoucnost. Místo toho jsem dostala zničenou minulost a netušila jsem, jak se s ní vyrovnat. Bolest z Gavinovy zrady mě v nitru šířila. Jak bych mu mohla znovu věřit po tom, co udělal?

Nebo spíš *neudělal*.

Nic neřekl. V uplynulých letech se ani jednou nezmínil o naší společné noci. Mohla jsem jen spekulovat, jaké k tomu měl důvody, ale stále jsem se vracela k jedinému poznání – pro něj to nic neznamenalo.

Nebo alespoň ne dost.

Kdybych pro něj znamenala jen tolik co on pro mě, promluvil by si se mnou, vyznal by se mi ze svých citů a doufal,

že se ta noc bude opakovat, nebo ne? V každém případě bych se ho nikdy nedokázala nabažít.

A já netruchlila jen pro to, co bylo, ale i pro to, co mohlo být. Kdyby si se mnou Gavin promluvil, místo aby naše přátelství ukončil, mohli jsme být tak šťastní! A kolik těch prvních chvil, které si čtrnáctiletá April představovala, jsme spolu mohli prožít. Ale místo toho jsme neměli nic. Vůbec nic!

Slzy mi tiše stékaly po tvářích a zanechávaly vlhkou stopu na polštáři, který jsem si strčila pod bradu. Sáhla jsem po dálkovém ovladači a přetočila děj o několik minut nazpět, protože jsem ze svého oblíbeného seriálu zase nic nevnímala. Vtom se ozval zvonek.

To musí být to sushi, které jsem si objednala.

Pozastavila jsem přehrávání, vyskočila z gauče a spěšně si otřela oči, i když to nepomohlo. Brečela jsem tak moc, že jsem měla pocit, že se mi potůčky slz už vryly do tváře. Vzápětí jsem znovu popotáhla a stiskla tlačítko domovního telefonu. „Haló?“

„April...“

Srdce mi poskočilo. Gavinův hlas zněl v komunikačním zařízení zkresleně a mechanicky, ale přesto jsem ho poznala – a slzy, které jsem tak pracně potlačovala, se vrátily. Co tady dělá?

„Pusť mě dovnitř.“

„Ne,“ zaskřehotala jsem.

„Prosím. Potřebuju s tebou mluvit.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ale já s tebou mluvit nechci.“

„April, prosím...“

„Vypadni!“ zaprskala jsem a pustila tlačítko domácího telefonu. Nemohla jsem teď poslouchat, co mi Gavin chce říct. Místo toho jsem se opřela čelem o zeď a čekala, až opět zazvoní, ale rozhostilo se hluboké ticho.

Můj přerývaný dech byl jediný zvuk v bytě, který se na jednu zdál až děsivě prázdný. Bez Gavina. Bez Jacka. A bez Lucy. Ten mi napsal zprávu, protože jsem nepřišla na brunch s tátou a Joan, ale odbyla jsem ho. V tu chvíli jsem si ale přála, aby tu byl, objal mě a utěšil.

Někdo zaklepal na dveře.

Ztuhla jsem.

Zaklepání se ozvalo znovu.

„Pusť mě dovnitř, April.“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Prosím.“

„Ne!“

„Dovol mi, ať ti to vysvětlím.“ V Gavinově hlase jsem slyšela zoufalství, ale to určitě nestačilo, abych najednou změnila názor. Nemohla jsem s ním mluvit. Nešlo to. Nebyla jsem připravená! Nemohla jsem od něj poslouchat žádné podělané výmluvy ani uhýbání. A rozhodně jsem nechtěla omluvu, protože ať už mi chtěl říct cokoliv, nestačilo by mi to. A nejspíš mi to nikdy stačit nebude. Někdy ani výčitky a lítost k napravení chyby nestačí.

„Nechci žádné vysvětlení. Chci, abys odešel!“

Gavin neodpověděl. Slyšela jsem tlumený náraz, jako by se čelem prudce opřel o dveře. „Chápu, že jsi naštvaná a zklamaná, ale když teď odejdu, tak tě prostě nechám na holičkách jako tenkrát, a to nechci. Nech mě být tu pro tebe.“

Přitiskla jsem si ruce na ústa, abych potlačila zasténání. Nechápala jsem, jak je možné cítit k jednomu člověku tolik různých emocí najednou. Jen samotná bolest, která mi sevřela žaludek, měla čtyři různé projevy. Pak tu byla touha, souznění a náklonnost. Chtěla jsem, aby mě Gavin utěšil, ale jak by mě mohl utěšit, když přece za všechnu tuhle bolest může právě on?

„Prosím,“ žadonila jsem.

„April..“

Hlas se mi zlomil. „Odejdi.“

„May...“

Při vyslovení téhle láskyplné přezdívky se moje touha rázem rozplynula ve vzduchu. Připadalo mi to tak falešně a neupřímné, že se bolest náhle změnila v hněv – a já jsem se k němu přimkla. Dodával mi oporu a sílu otevřít dveře. Trhla jsem jimi a upřeně se na Gavina zadívala. Vypadal stejně hrozně, jako jsem se já cítila. Černé vlasy měl rozčuchané, pod červenýma oteklýma očima mu ležely tmavé stíny. Ale v tu chvíli mi to bylo jedno.

„Neříkej mi tak!“ obořila jsem se na něj skrz zaťaté zuby. „Už mi tak *nikdy* neříkej!“ Ruce se mi třásly, po tvářích mi tekly slzy vzteku. Nesnažila jsem se je skrýt. Chtěla jsem, aby viděl, co způsobil. „A teď odsud vypadni!“

Natáhla jsem ruku, abych zabouchla dveře, ale Gavin mezi ně bleskově vsunul nohu. Náraz musel bolet, ale on to na sobě nedal znát. V očích měl jen bolest, která se mu v nich zračila od samého začátku.

„Prosím... *April*. Potřebuju jen pět minut.“

Zavrtěla jsem hlavou. Nejdřív pomalu, pak prudce. „Je mi u zadku, co chceš nebo potřebuješ. Tehdy jsem nechtěla být sama, ale teď to chci. A ty nemáš právo sem chodit, abys ulevil svému svědomí, protože se ti zrovna teď chce. Už tě nechci vidět, a už vůbec ne od tebe něco slyšet. Chci, abys odešel a nechal mě na pokoji!“

Znovu jsem se s dveřmi rozpřáhla, čímž jsem projevila odhodlání zabouchnout nebo jimi ještě jednou praštit Gavina do nohy. Jeho rozhodnutí. Čelila jsem jeho nevýslovně bolestnému pohledu, i když jsem si tím jenom o to víc ubližovala. Prosebně se na mě díval a chvíli to vypadalo, že chce ještě něco říct, ale pak stáhl nohu zpátky.

Zaplavila mě úleva a nechala jsem dveře zabouchnout tak silně, že se ozvěna prásknutí několik vteřin odrážela od

stěn. Několik úderů srdce bylo ticho, pak se za dveřmi ozvaly Gavinovy kroky. Odešel a nechal mě o samotě s mým nově nalezeným vztekem.

Když jsem uslyšela, jak se v zámku dveří bytu otáčí klíč, strnula jsem uprostřed pohybu a na vteřinu se mi v panice extrémně zrychlil tep – dokud jsem si neuvědomila, že to je Luca, kdo vchází do dveří. Ramena mi úlevou poklesla a já se sesunula zpátky na pohovku.

„Ahoj, Gavin mi napsal, abych se za tebou podíval, protože se necítíš dobře. Je všechno...“, Luca zmlkl, když mě uviděl. Stál jako přikovaný a zíral na mě. Vztek, který ve mně Gavin vyvolal, trval celých pět minut, než se zase změnil ve smutek a bolest, které jsem před Lucou nedokázala skrýt.

„Co se děje?“ zeptal se a přistoupil ke mně.

Zavrtěla jsem hlavou, protože jsem měla nebezpečně stažené hrdlo, ale bylo zřejmé, že to Lucovi nestačí, a tak jsem ze sebe vydolovala zmučené „nic“.

„To zní velmi věrohodně, zvláště ve spojení s tím nekończným popotahováním,“ poznamenal a podal mi kapesník, který vytáhl z kapsy bundy. Vysmrkala jsem se a snažila se nebrečet, zatímco on se posadil vedle mě na pohovku a prohlížel si mě. Mluvil vřele a soucitně, což ostře kontrastovalo s pochmurným výrazem v jeho tváři. „Co se stalo?“

„Já...“ bylo to jediné, co jsem ze sebe dokázala vypravit, než jsem se znovu rozplakala. Přiložila jsem si ruce k obličejí, ale slzy jsem zadržet nedokázala.

Luca si povzdechl a vzal mě do náruče.

Povolně jsem se k němu přitiskla. Bylo to zatraceně příjemné, když mě někdo objímal po posledních několika hodinách, kdy jsem se hroutila sama. Přitulila jsem se k Lucově hrudí a jediné, co bránilo mým slzám, aby se mu vsakovaly do svetru, byly moje ruce, které jsem si stále tiskla k obličejí.

„Pššt,“ zašeptal mi Luca a pohladil mě po zádech. „Všechno bude v pořádku.“

Ne, nebude. Protože už jsem pro sebe a Gavina neviděla žádnou šanci. Opravdu jsem věřila, že to tentokrát zvládneme. Že bychom mohli být zase přátelé – víc než přátelé –, ale tyhle naděje patřily minulosti.

„Co se stalo?“ zeptal se Luca znovu.

Neodpověděla jsem.

„Je to kvůli SPS?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Je to kvůli tomu, že Jennifer nepřišla na slavnostní zahájení?“

Znovu jsem to odmítla.

Zhluboka se nadechl a vydechl. „Má to něco společného s Gavinem?“

Mimovolně jsem zasténala, což pro Lucu zřejmě byla dostatečná odpověď. Zaklel a objal mě ještě pevněji. Uklidňujícím způsobem mě hladil po zádech, zatímco já jsem se mu nezadržitelně rozplakala na hrudi.

Nevím, jak dlouho mě svíral, ale brečela jsem, až už jsem dál nemohla. Pomalu, protože každý pohyb mi připadal jako silový výkon, jsem se od Lucy odtrhla. Na čele se mu objevila hluboká vráska a ustaraný pohled, který mi věnoval, by mě možná znovu rozplakal, kdybych nebyla se slzami úplně na suchu.

Luca mi odhrnul pramen vlasů za ucho, podal mi další kapesník a já se znovu vysmrkala. Díval se na mě s neskrývaným očekáváním. Nechtělo se mi nic vysvětlovat, ale po posledním záchvatu pláče jsem mu odpověď dlužila.

„Kde je Gavin?“ zeptal se tak opatrně, jako by odpověď už znal.

„Pryč.“

„Jak to myslíš?“

Nasucho jsem polkla. „Já... poslala jsem ho pryč.“

„Vy jste se rozešli?“

„Tak nějak,“ odpověděla jsem vyhybavě, protože jsem si ani nebyla jistá, jestli jsme s Gavinem někdy doopravdy byli spolu. Pocitově mi to tak připadalo, ale neměli jsme dost času ani na to, abychom si o tom promluvili.

„Co se stalo?“

Stiskla jsem rty. „To nechceš vědět.“

„Kdyby to tak bylo, neptal bych se tě.“

„Věř mi, Luca, to nechceš slyšet.“

Neústupně mi pohled opětoval. „Nech si ty kecy. Ještě včera bylo všechno v pořádku. Prožili jsme skvělý večer. Pak časné ráno pošleš tátovi zlověstnou zprávu, že nemůžeš přijít na brunch, a najednou mi Gavin napíše, abych tě zkontroloval. Načež tě najdu v tomhle stavu.“ Významně na mě ukázal. „Co čekáš, že udělám? Že půjdu po svých a budu předstírat, že se nic neděje? Promiň, ale takhle to nefunguje. Už mám nejlepšího přítele, který se mnou nemluví. Prosím tě, nezačínej s tím ještě ty.“

Prosebně mi položil ruku na koleno. V očích se mu zračilo tolik zájmu a pochopení, že jsem si nemohla pomoci a řekla mu pravdu. *Celou* pravdu. Luca totiž nic nevěděl. Netušil, jak skončilo moje přátelství s Gavinem ani to, že jsem na jeho večírku přišla o panenství po přemíře tequily.

Mluvit s ním o tom bylo zpočátku trapné a nepříjemné a slova mi vycházela z úst váhavě, protože první sex nebyl zrovna něco, o čem by člověk rád mluvil se svým bratrem. Zvláště když se to nevědomky stalo s jeho nejlepším kamarádem. Ale po prvních pár větách ze mě slova přímo tryskala, protože jsem si to všechno nechávala až příliš dlouho pro sebe. Přátelům jsem tu a tam řekla rozmělněnou verzi pravdy, ale nikdy jsem nikomu neprozradila, jak jsem se tu noc opravdu cítila, protože jsem se styděla.

Priznala jsem se Lucovi, že jsem tehdy byla do Gavina zamilovaná a jak moc mě bolelo, když jsem ho na tom večírku viděla s jinou. Což mě přimělo se opít. Prozradila jsem mu, že jsem nevěděla, s kým jsem tu noc spala, dokud mi to Gavin před pár hodinami neřekl, jen chvíli předtím, než jsem se s ním chystala vyspat znovu.

Na Lucovi bylo vidět, že se mu nelíbí, co slyší. Rty tiskl pevně k sobě, jako by chtěl sám sebe zastavit, aby mě nepřerušil, a navíc se mu kolem nich vytvořila tvrdá vráska. Pověděla jsem mu i to, jak Gavin tehdy ukončil naše přátelství. Když jsem se ohlédla zpátky, nemohla jsem uvěřit, že jsem si nikdy nespojila tu noc s koncem našeho přátelství. Najednou mi to připadalo tak samozřejmé, ale asi jsem to tehdy nechtěla vidět.

„... tak jsem ho poslala pryč,“ dokončila jsem a hřbetem ruky si otřela slzy, které mi znovu stékaly po tvářích. S očekáváním jsem se podívala na Luca. Obočí měl pevně stažené k sobě a jeho pohled byl tak pronikavý, že někoho jiného by možná vyděsil.

„Nemůžu uvěřit, že Gavin a ty... že vy... no však víš,“ prohodil Luca a rezignovaně zavrtěl hlavou. Složil ruce do klína a zátať je v pěst. Kůži na kloubech měl napnutou tak, že mu zbledla. „Kdybys na tom nebyla tak mizerně, tak bych se na tebe fakt zlobil, že jsi mi o tom neřekla dřív. Všiml jsem si, že se po tom večírku chováš divně, ale myslel jsem si, že toho na tebe se všemi těmi cizími lidmi bylo prostě moc. Proč ses mi o ničem nezmínila?“

„Protože by to nic nezměnilo.“

„Mohl jsem ti pomoci.“

„S čím?“

„Nevím. S čímkoliv!“

„Tenkrát jsi pro mě nebo pro nás nemohl nic udělat,“ ujistila jsem ho. Dříve jsem často přemýšlela o tom, že si s Lucou o všem promluvím. Ale nikdy jsem to neudělala právě proto,

že nám nemohl s ničím pomoci a takové poznání by mu způsobilo jen starosti a smutek – jako teď.

„A dnes?“ zeptal se Luca. Váhavě rozevřel pěst a uchopil mě za ruku. Moje prsty byly ledové a z pocené, ale to mu očividně nevadilo. „Můžu pro tebe dneska něco udělat?“

„Myslím, že ne.“

Jeho pohled změkkl. „Víš, kde je teď Gavin?“

„Nemám tušení. A je mi to vlastně jedno.“

„Myslíš, že se vrátí?“

„Doufám, že ne.“

Luca se na mě podíval a já jsem mu v očích rozeznala upřímné obavy a ještě něco, co jsem nedokázala určit, ale z čeho se mi sevřelo srdce.

„Co kdyby ses převlékla a zajela se mnou k Sage?“ navrhl s povzbudivým úsměvem. „Stavíme se pro moje věci a já se zase nastěhuju zpátky. Zbytek víkendu se můžeme dívat na filmy. A kdyby se Gavin přece jen objevil, postarám se o něj. Co ty na to?“

„To zní dobře,“ odpověděla jsem, i když to byla lež.

Nic neznělo dobře, protože nic nebylo dobré. Ale nezáleželo na tom, co budu dělat po zbytek dne, po zbytek víkendu nebo příští týden. Všechno teď bude chvíli stát za prd – a bude to zatraceně bolet.

Bolet fakt jako prase.

4. kapitola

APRIL

Gavin byl všude.

Trvalo mi pět let, než jsem ho vyhnala ze srdce, a jen pět týdnů, než si v něm znovu našel místo. Nemohla jsem být nikde, aby mi ho něco nepřipomínalo.

V obýváku stále ještě ležely dvě jeho knihy z knihovny.

V kuchyni byla lednice plná jeho veganských svačinek.

V koupelně ležel ručník, kterým mě osušil.

A v ložnici jsem stále objevovala další střepy lampy, kterou převrhl. Už dvakrát jsem vysávala, ale to ráno jsem při oblékání šlápla na neviditelný úlomek skla. Okamžitě jsem se rozbřečela, ne kvůli fyzické bolesti, ale kvůli vzpomínce na sobotu.

Když jsem se vybrečela, jako v transu jsem si odstranila střep a připravila se na den. Následující minuty se mi v paměti rozmazaly. Na cestu do MVU jsem si nevzpomínala, ale teď jsem seděla v autě a pozorovala přes čelní sklo studenty, jak kolem mě procházejí směrem k fakultám, jako by se nic nezměnilo.

Ale já jsem se změnila. Už jsem nebyla tím člověkem, který v pátek opustil kampus. Přinejmenším jsem se jako ten člověk necítila. Páteční April byla silná a nebojácná, hrdá na to, co dokázala s SPS, a neuvěřitelně šťastná a zamilovaná do svého nejlepšího přítele. Dnešní April se naopak cítila ochromená,

když si představila, že by jí zmíněný přítel mohl klidně přeběhnout přes cestu.

Poté, co Gavin ukončil naše přátelství, jsem taky nevěděla, jak se k němu mám chovat. Tehdy jsem si namlouvala, že by všechno bylo snazší a zvládnutelnější, kdybych znala důvod jeho rozhodnutí. Teď jsem ho znala – a nezlepšilo se vůbec nic. Naopak, bylo to mnohem horší.

„Tak už jdeš?“

Zamžourala jsem a otočila hlavu na stranu. Luca vystoupil, ale teď se sklonil, aby viděl do auta. Rty měl pevně semknuté a v očích se mu zračila starostlivost, jakou jsem u něj dosud vídala jen zřídka.

„Já... myslím, že nechci vystoupit,“ přiznala jsem. Hlas se mi třásl, protože jsem znovu bojovala se slzami. Tohle přece nebylo normální, nebo snad ano? Vždyť jsem už probřečela celý víkend.

Luca si povzdechl. „Ach, April...“

Nasoukal se zpátky do auta, zavřel za sebou dveře a naklonil se přes konzolu, aby mě objal. Za poslední dva dny to dělal častěji než za všechny předchozí měsíce. Společně se Sage vsadil o víkendů všechno na to, že mě rozveselí, ale nic nezabralo – ani maraton *Hry o trůny*, ani horká čokoláda, ani spousta sladkostí.

Nic mi už nepřipadalo dobré.

„Jestli chceš opravdu domů, můžeme klidně jet domů. Půjdu s tebou a zbytek dne můžeme relaxovat na gauči,“ navrhl Luca, když mě pustil. „Ale dřív nebo později se budeš muset vrátit na univerzitu. A nemyslím si, že zítra nebo pozítří to bude o něco snazší než dnes. Jediný rozdíl bude v tom, že prošvihneš první otevírací den SPS, a myslím, že bys toho později litovala.“

Potlačila jsem slzy. „Asi máš pravdu.“

„Já vím, tu mám totiž vždycky.“

„Ty jsi ale pako.“

„A přesto mě miluješ.“ Luca mě jemně dloubl do ramene. Zmohla jsem se na smutný úsměv. „A teď pojd'. Doprovodím tě na tvou přednášku.“

Luca vzal ze zadního sedadla můj batoh, aby mi ho odnesl. Já jsem zatím odklopila sluneční clonu, abych si v zrcátku zkontrolovala obličej. Prozíravě jsem si nanesla voděodolnou řasenku, ale nedalo se přehlédnout, že jsem plakala. Oči jsem měla opuchlé a rudé a obličej oteklý. Nemohla jsem se na sebe ani podívat. Když jsem vystoupila z auta, navzdory zatažené obloze jsem si nasadila sluneční brýle.

Šli jsme s Lucou mlčky vedle sebe a každý můj krok doprovázel strach, abych náhodou nenarazila na Gavina. Ale navzdory tomu strachu ho mé oči v davu instinktivně hledaly. A pokaždé, když jsem spatřila kluka s tmavými vlasy kolem sto osmdesáti centimetrů, nebo dokonce s kšiltovkou, jsem se vnitřně zarazila.

Došli jsme k mojí fakultě. Před vchodem jsme se zastavili. „Zvládneš to sama?“ zeptal se Luca.

Ne.

„Ano.“

Skepticky přikývl. „Dobře, ale napiš mi, kdyby něco.“

„Napíšu.“

„Tak jo, hodně štěstí s SPS. Sage a já se na tebe později přijdeme podívat.“

„Díky.“

Luca mi vrátil batoh, políbil mě na rozloučenou na čelo, což mě znovu div nerozplakalo, a počkal, až vejdu dovnitř.

Šla jsem dlouhou chodbou k přednáškovému sálu a při tom jsem se rozhlížela po Aaronovi. Nemohla jsem ho nikde najít, a tak jsem si vyhlédla dvě volná místa. S úlevným povzdechem jsem ztěžka klesla na židli. Tady jsem se alespoň nemusela bát, že se nechtěně setkám s Gavinem. Jeho fakulta

se nacházela na druhé straně kampusu a nevěřila jsem, že by byl tak opovážlivý, aby se objevil tady.

Zrovna jsem se chystala zadat heslo do notebooku, když se Aaron svalil na židli vedle mě s takovou razancí, až dřevo zapraskalo a zavržalo. „Ach! Můj! Bože! Neuvěříš, co se stalo o víkendu. Connor a...“ Zarazil se uprostřed věty, když se jeho pohled setkal s mýma uszlzenýma očima. „Co se děje?“

„Rozešli jsme se s Gavinem.“

Aaron na chvíli oněměl. „Ty jsi chodila s Gavinem?“

Bože, jak dlouho to ještě bude takhle úmorné? Vztah mezi mnou a Gavinem, jestli se tomu tak dalo říkat, netrval ani tak dlouho, abych o něm Aaronovi básnila. Drželi jsme se při zemi, abychom měli čas jen pro sebe a udrželi to v tajnosti před Lucou. Ten nás však přistihl spolu na halloweenském večírku v Le Petit, proto jsme se v pátek na otevření SPS neschovávali, ale ani jsme naši lásku nikde nevytrubovali. Aaron byl na obou akcích nejspíš příliš soustředěný na Connora a Dereka, než aby věnoval pozornost zrovna nám.

„Jo, chodila... tak trochu.“

„Ach jo, to je mi líto. Co se stalo?“

Na tuhle otázku neexistovala jednoduchá odpověď, natož krátká. A před spolužáky jsem nechtěla znovu propuknout v pláč, protože k tomu by nepochybně došlo, kdybych Aaronovi podrobně vylíčila, co se mezi mnou a Gavinem stalo. Naštěstí jsem se odpovědi mohla prozatím vyhnout, protože do místnosti vstoupil profesor Sinclair a požádal nás o pozornost.

Sledovala jsem přednášku jako na autopilota. Slyšela jsem, co Sinclair říká, a zapisovala si poznámky, ale jeho slova mi šla jedním uchem dovnitř a druhým vzápětí ven. Bohužel až v polovině jeho přednášky jsem si uvědomila, že mě nenapadlo nechat puštěné nahrávání – což mi v podstatě ani moc nevadilo. Hlavu jsem měla plnou myšlenek, a zároveň v ní zelo všeobjímající prázdno.

Přednáška skončila, ale ani jsem nedokázala říct, o čem byla. Sbalila jsem si věci, abych mohla zajít do administrativní budovy. SPS dnes poprvé otevře brány od půl jedné do půl třetí. To nám s Carterem nechávalo jen půl hodiny na poslední přípravy, přičemž nás ještě čekala spousta práce. Vlastně jsme s Gavinem chtěli na dnešek všechno připravit po pátečním otevření, ale vyrušil nás telefonát z nemocnice. Což znamenalo, že v SPS nebylo nic na svém místě. Až doteď jsem tuto skutečnost zcela ignorovala a vytěsnila z mysli.

Spěšně jsem zapnula zip na batohu. „Aarone?“

„Ano?“

„Měl bys čas pomoci Carterovi a mně s SPS? Je toho třeba ještě hodně připravit a nevím, jestli to ve dvou stihneme do půl jedné.“

Aaron zřejmě slyšel paniku v mém hlase. Bez váhání přikývl a zamířili jsme do administrativní budovy. V chůzi jsem napsala zprávu skupině SPS, kam patřili všichni členové, a zptala se, jestli má někdo volnou hodinu a mohl by spontánně přiložit ruku k dílu.

Carter tam ještě nebyl, a tak jsem sama odemkla místnost v suterénu. Moje naděje, že by to nemuselo být tak zlé, jak jsem si to pamatovala, se po jediném pohledu rozplynula. Nic nebylo na svém místě – s výjimkou regálů u stěny. Stoly byly přemístěné a ležely na nich obaly od pizzy s několika posledními zahnívajícimi kousky. Všude byly prázdné kelímky a láhve. Zboží, které na stoly skutečně patřilo, bylo ve skladu, protože na něj během oslav nezbylo místo. A notebook na vybírání peněz také ještě nebyl připravený.

„Kde je pečivo?“

Aaron vstoupil do místnosti a postavil se vedle mě. „Jaké pečivo?“

„To z Le Petit. Cam dvakrát týdně daruje SPS staré pečivo, které už nemůže prodat. Noah ho měl dnes ráno vyzvednout

a přivést sem, ale není tu!“ Přešla jsem přes místnost do malého skladu. Byl plný krabic a košů, ale pečivo jsem nikde nenašla.

V tu chvíli se objevil Carter. Jeho vlasy, které byly ještě v pátek zelené, nyní měly sytě modrý odstín. Na levém chrápu se mu leskl stříbrný cvoček. Carter byl jedním z posledních, kdo se k SPS připojil, ale rozhodně patřil k nejangažovanějším.

„Ahoj,“ pozdravil nás a nechal si sklouznout batoh z ramene. Rozhlédl se po neuspořádané místnosti a vzápětí jeho oči opět spočinuly na mně. „Nechtěli jste ještě v pátek uklízet?“

„Došlo ke změně plánu,“ odpověděla jsem vyhybavě. „Nevíš, kde je pečivo?“

Zvedl levé obočí, ve kterém vězel stříbrný kroužek. „To z Le Petit?“

„Ano.“

„Neměl ho Noah vyzvednout?“

„Měl, ale nějak ho tady nemůžu najít.“

Carter pokrčil rameny. Vytáhla jsem mobil a všimla si, že mi mezitím napsalo několik lidí, z nichž bohužel nikdo neměl čas nám pomoci s přípravami.

Dlouho jsem neváhala a zavolala Noahovi. Ruce se mi třáslы rozčilením a trochu i vztekem. V normální den by mě taková maličkost nejspíš nerozhodila, ale dnes... dnes to bylo jiné. Dnes nebyl normální den. Od chvíle, kdy jsem vstala, jsem měla pocit, že jedu fakt nadoraz. Po víkendu jsem měla nervy na pochodu. A co víc, v očích mě už zase štípaly slzy. Tentokrát ne z bolesti kvůli Gavinovi, ale ze zoufalství, protože na mě teď prostě bylo všeho přespříliš.

Zvonění v mém uchu ustalo, ale ne proto, že by Noah byl na lince, ale proto, že můj hovor vytípl! Už jsem chtěla zmáčknout tlačítko opakovaného vytáčení, když se objevila zpráva. Ne ve skupinovém chatu, ale v soukromé konverzaci mezi mnou a Noahem.

Noah: Teď zrovna nemůžu. Co se děje?

Já: Kde je pečivo?

Noah: Shit!

Já: Shit?!?

Noah: Sorry, úplně jsem zapomněl.

Ach. Můj. Bože.

To jako myslel vážně?

To přece nemohl myslet vážně!

Zvedla jsem oči od mobilu. Aaron popadl pytel na odpadky a začal sbírat prázdné kelímky. „Mohl bys zajít do Le Petit? Noah to pečivo zapomněl vyzvednout. Možná už ho Cam vyhodil. Jestli ne, mohl bys ho přinést sem?“

Aaron odložil pytel stranou. „Jasně. Při té příležitosti si aspoň koupím něco k obědu. Mám vám taky něco přinést?“

„Ne, ale díky.“

„Já bych si dal bagel,“ ozval se Carter.

Aaron zvedl dva prsty k hlavě, zasalutoval a vydal se na cestu.

Povzdechla jsem si a zhluboka se nadechla, abych se uklidnila. Vyšilovat by mi teď nepomohlo. Za dvacet minut budou u dveří SPS první studenti, kteří budou čekat, že si tu nakoupí, ale to by nemohli, kdybychom se tady nepostarali o pořádek. Poručila jsem Carterovi, aby prošel krabice ve skladu, zatímco já jsem popadla Aaronův pytel na odpadky a pokračovala tam, kde on skončil, a uklidila nepořádek, který jsme v pátek nadělali.

Za čtvrt hodiny se Aaron vrátil z Le Petit se dvěma taškami. Položil je na podlahu a všichni tři jsme vrátili stoly na původní místo. Pak jsem pomohla Carterovi vynést zbytek věcí ze skladu a Aaron zlikvidoval odpadky. A já jsem taky zkontrolovala notebook, na kterém běžel pokladní systém. Měli jsme i skener čárových kódů, kterými jsme označovali

dary. Za dary se neplatilo penězi, ale fiktivními kredity, které se každý měsíc připisovaly do studentských průkazů SPS. Počet těchto kreditů se lišil podle toho, jaký nárok a podporu MVU dané osobě přiznala a poskytovala.

„Zvládnete to sami? Já musím bohužel odejít,“ upozornil Aaron. „Za chvíli mám schůzku s několika dalšími lidmi kvůli skupinové práci.“

Bloudila jsem pohledem po místnosti, která už vypadala aspoň trochu reprezentativně. „Myslím, že ano. Díky za pomoc.“

„Není zač, na co by jinak byli přátelé?“

Usmála jsem se. „Ale i tak díky.“

„Díky!“ křikl zpoza mě Carter.

Aaron se ušklíbl a popadl batoh. „Uvidíme se později na experimentální fyzice?“

Přikývla jsem a Aaron vyklouzl na chodbu. Za dveřmi už jsem slyšela hlasy a kroky. První lidé trpělivě čekali na nákup v obchodě SPS.

Podívala jsem se na Cartera, který třídil toaletní potřeby v regálu, protože tam v pátek někdo udělal pěkný nepořádek. „Jsi připravený?“

„Jasně. Mám jít k pokladně?“

„Já se o to postarám. Ty pohlídej regály a případně je doplňuj.“ Nedokázala jsem předvídat, co se stane. Lidé si možná vezmou jen dvě nebo tři věci, anebo taky mnohem víc, a já jsem nechtěla, aby někdo odešel s prázdnou. Podívala jsem se na fitness tracker na zápěstí a zjistila, že už je pět minut po půl jedné. Můj tep okamžitě dosáhl nových výšin. Otevřela jsem dveře a pohlédla na téměř tucet dychtivě čekajících jedinců. „Ahoj! Promiňte nám malé zpoždění. Vítejte v SPS,“ vypravila jsem ze sebe a zaklínila dveře, aby se znovu nezavřely.

Všichni mě pozdravili a já ustoupila o krok stranou. Vstoupili do místnosti téměř plaše, jako zvířata, která zkoumají

nové teritorium. Jakmile však první z nich uchopil košík, nebylo už možné je zastavit. Studenti se procházeli podél regálů a stolů a měli radost, když objevili něco, co se jim líbilo nebo co nutně potřebovali.

Stoupla jsem si za pokladnu, ale překotné otřesy v hrudi nepolevovaly. Přicházeli další a další lidé, až skoro vznikla malá tlačenice. A přestože většina z nich přišla sama, viděla jsem, jak rychle se rozproudila konverzace, protože všechny spojovala jedna věc: vděčnost za SPS. Slyšela jsem je horovat o tom, jak jsou nadšení, že tento projekt nyní funguje, a jak velkou úlevu to pro ně znamená.

Samozřejmě jsem věděla, že SPS pomůže mnoha lidem, ale vidět to na vlastní oči bylo neuvěřitelné. Chtělo se mi smát radostí a plakat úlevou, byla jsem nevýslovně šťastná a naprosto uchvácená, že se to konečně stalo skutečností. Stres posledních týdnů byl zapomenut, protože jediné, na co jsem v tu chvíli dokázala myslet, bylo: *stálo to za to*. Všechny ty bezesné noci, nespočet schůzek, zoufalé rešerše a dny bez volného času, to všechno stálo za to.

Po pěti minutách přišla k pokladně první studentka. Byla jsem trochu nervózní, ale systém mě nenechal na holičkách. Poté, co jsem naskenovala její věci, mi poděkovala a ještě jednou mě osobně ujistila, jak je podle ní skvělé, že MVU uvedla do života něco takového jako SPS.

Následující hodinu, kdy pořád někdo přicházel a odcházel, jsem na tváři měla permanentní úsměv. Ředitelka Richmondová nás také krátce navštívila, aby se podívala, jak to probíhá. Vypadala spokojeně a pochválila mě i Cartera, než se odebrala za jinými povinnostmi. Sage a Luca se taky zastavili, jak slíbili.

„Jak to jde?“ zeptal se Luca a rozhlédl se po místnosti, kde se stále ještě motala hrstka studentů. Carter sice stále přinášel nové zboží, ale regály se viditelně vyprázdnily, jelikož se

snadno nechal rozptýlit a zapletl se do rozhovorů. Za to jsem se na něj ovšem nemohla zlobit.

„Fakt dobře. Všichni lidé jsou opravdu nadšení a strašně vděční.“

Luca se usmál. „To mě těší.“

„Myslím, že to tady taky rychle obejdu, než mě někdo připraví o ten rámen tam nahoře,“ poznamenala Sage a ukázala na regál v rohu naproti. Sundala si batoh z ramen a vtiskla ho Lucovi do ruky. Vzápětí už jsme sledovali, jak si do košíku nakládá celou zásobu rámenu. Otočila se naším směrem a se širokým úsměvem nám ukázala palec nahoru.

Zasmála jsem se.

„Rád vidím, že už je ti zase líp,“ slyšela jsem Lucův hlas. „Předpokládám, že ti Gavin už dal pokoj...“

Gavin.

I když jsem věděla, že to Luca myslí jen dobře, při vyslovení toho jména se mi zvedl žaludek. V posledních asi dvou hodinách jsem jakékoliv myšlenky na něj rezolutně vytěsnila. Nechtěla jsem myslet na to, jak mi pomáhal postavit regály, které tu byly. Také jsem si nechtěla připomínat, jak mě povzbuzoval před slavnostním otevřením, jak mi dodával oporu a sílu během mého projevu a jak mě na konci, poté co všichni odešli, objal a políbil. A hlavně jsem nechtěla myslet na to, že by se tu mohl objevit, protože měl povolení SPS využívat. Každou chvíli mohl těmi dveřmi proletět jako kulový blesk a já bych s tím nemohla nic dělat. Při představě, že se s ním znovu setkám tváří v tvář, se ve mně všechno sevřelo. A do slova jsem cítila, jak pocity, které jsem od sebe v posledních dvou hodinách tak úspěšně odháněla, znovu vyplouvají na povrch v podobě slz.

„Mohl bys na chvíli převzít pokladnu?“ zeptala jsem se, protože jsem nutně potřebovala chvílku, abych popadla dech, než se přede všemi znovu rozbřečím.

„Jasně, ale nevím, jak to funguje.“

„To určitě zjistíš. Jinak se zeptej Cartera.“

Luca si mě pozorně prohlížel. Zdálo se, že vycítil, že něco není v pořádku. „Dobře, ale nestěžuj si, jestli něco rozbiju.“

„Nebudu. Hned jsem zpátky!“

Otočila jsem se na podpatku a utíkala pryč, než si Luca stačil uvědomit, co ve mně vyvolal. Oči mě pálily a v krku mě škrábalo. Pevně jsem stiskla rty a spěchala chodbou, dokud jsem nedošla na toalety. Místnost byla prázdná. Jasně světlo. Světlé kachličky. Prošla jsem kolem umyvadel a zamkla se v jedné z kabinek. S bušícím srdcem jsem se opřela o dveře a roztřeseně se nadechla.

A pak jsem znovu dala průchod slzám.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Neznič nás.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.